

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Inflació, pobresa i desgavell

Cada dia són més els que ho passen malament

L'augment de preus no sembla tenir aturador, però és important que no ens confonguem: una cosa són els augments de preus i una altra el nivell absolut dels béns i serveis que cal adquirir.

És una distinció rellevant perquè l'estructura en la despesa de les famílies va "per parròquies", és a dir, segons la renda familiar.

L'augment anual de la despesa d'habitatge i energia supera el 10% i el dels aliments, si fa no fa.

El transport seguirà els dos dígits. Amb això es pot tenir una clara percepció de la duresa amb la qual la inflació castiga els que menys guanyen, per als que l'índex de preus del consum (IPC) ha pujat més que la mitjana.

Doncs bé, això, que ja és prou greu, pot empitjorar.

Augmenten les famílies andorranes que viuen en risc de pobresa. Tot i que encara no tenim dades ja hi ha evidència que la situació esdevé greu.

Cada dia hi ha més famílies que acudeixen a Càritas o a la Creu Roja per aconseguir aliments. Aquestes famílies tenen dificultats creixents.

Comptat i debatut, aquestes famílies al llindar de la pobresa pateixen el pes determinant, en el seu cistell de consum, de la despesa en aliments, habitatge i energia. El creixement disparat dels preus es resumeix en el fet que en moltes famílies del nostre país l'alimentació és deficient o, simplement, escassa.

He escrit en anteriors tribunes que a casa nostra la pobresa és invisible perquè la comuni-

cació cloroform nega des de fa deu anys l'existència de dues Andorres.

Però que no es vegi no vol pas dir que no hi sigui, amagada i silenciosa.

Les coses no estan pas bé per a ningú. Però cada dia hi ha més persones que ho passen realment malament.

En moltes famílies del nostre país l'alimentació és deficient o escassa

El bon governant és aquell que és capaç de transmetre la sensació que va un punt per davant i, per tant, que té la situació controlada sense fugir de la realitat.

Però aquí no sembla que ningú vagi un punt per davant. Hi ha desgavell perquè la vida política andorrana ha entrat en una desorientació general. Estem atrapats entre els que callen, els que escupen ràbia i els que prohibeixen debatre.

Quan el desgavell creix, el recurs a les grans fabulacions és automàtic.

Així, si es planteja que la negociació de l'acord d'associació amb la Unió Europea no compta amb gaire suport de la ciutadania, el secretari d'Estat "treu ferro a la davallada" (BonDia, 25 de maig) I si hi ha més d'un milió d'euros de crèdits avalats pel Govern no retornats, el ministre

de Finances diu que no cal patir perquè la morositat només seria de l'1% i ell l'havia estimat "... en un 18% en el pitjor dels escenaris previstos." (BonDia, 27 de maig, pàg. 6). És a dir que podem estar contents: ens hem salvat del pitjor dels escenaris previst pel ministre!

I, si el Govern té més de dotze milions pendents de pagament en factures vençudes, que ningú gosi demanar responsabilitats al ministre de Finances, la culpa és d'un "error informàtic".

Són algunes escenes, n'hi ha més, d'un desgavell inquietant, perquè apunta que el Govern actual se situa en una onada autoritària menystenidora de la Constitució.

Just quan la majoria tripartita mostra les seves flaqueces.

Intenten gronxar-se en grans promeses, sent conscients que ara mateix no estan pas a l'abast, però fent-les servir per dissimular la impotència i la incompetència, davant d'una ciutadania cada cop més decebuda, com diuen les pròpies enquestes del Govern.

La frivolitat no té límits, però sí molts riscos. La tisora entre la caiguda del creixement i l'esclat dels preus de l'energia, l'habitatge i l'alimentació implica un enorme pas enrere per a l'economia.

Andorra té al davant dos grans desafiaments. En primer lloc ha d'aturar el desgavell de l'endeutament públic amb un pla d'amortització del deute a llarg termini. I, alhora, ha d'encarar un pla contra les desigualtats i la fractura social.